

pointa

NAPSALA
Dominika Jirásková

psané i malované
POHÁDKY

ILUSTROVALA
Anežka Stará

Psané i malované pohádky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Dominika Jirásková
Psané i malované pohádky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Dominika Jirásková

psané i malované

POHÁDKY

Ilustrovala Anežka Stará

VĚNOVÁNÍ

PRO MÉ SYNY SEBASTIANA A KRISTIANA
PRO TY, CO MAJÍ RÁDI POHÁDKY

ÚVOD

Pohádky, jejichž kouzlo působí na děti i dospělé.

Milé děti, čekají na vás pohádky, které pohladí po duši, vykouzlí radost, ukážou obrázky, a ještě se díky nim dozvíte důležitá ponaučení. Tak se pohodlně usadte nebo zachumlejte do peřin a vnímejte slova, která budou vytvářet krásné pohádkové příběhy!

TŘI PRASÁTKA

Byl jednou jeden statek, ve kterém žili Prasátkovi. Tatínek, maminka a jejich tři prasátka. Nejstarší ze tří bratrů se jmenoval Toník, prostřední Pepík a ten nejmladší Lojzík.

Jednoho dne jim rodiče povídají: „Chrocho, naše milá prasátka, jste už skoro dospělá, mohla byste zkusit jít do světa. Něco zažít a časem si postavit i své domečky.“

Prasátkům se od rodičů nejdříve moc nechtělo, ale potom uznala, že už jsou opravdu dost velká na to, aby něco zažila i mimo domov. Maminka jim upekla buchty, zabalila je do ranečků a tatínek jim před cestou dal ještě jednu dobrou radu: „Kluci, nezapomínejte, že poctivě odvedená práce se vám vždy vyplatí.“

Prasátka objala oba rodiče a vydala se do světa. Prošla několik údolí, přebrodila několik řek, zdolala i několik hor, zažila mnoho dobrodružství a spoustu legrace. Uběhlo pár měsíců a bratříčci si řekli, že už je ten správný čas se usadit.

Procházeli lesem a probírali, kde své domečky postaví. Byli do plánování tak zabraní, že si vůbec nevšimli vlka, který je pozoroval zpoza lískového keře a všechno poslouchal.

Jen co prasátka odešla, vylezl z houští, protáhl svá ztuhlá záda a zamnul si pracky. „Hauuu, heleďme se, prasátka, hmm, to bude hostina! Ale teď mám břicho nacpané. Počkám si několik dnů, až mi pořádně slehne, a pak jedno po druhém spořádám.“

Kdyby jen prasátka tušila, co na ně ten proradný vlk chystá! Zatím obešla několik míst, až konečně našla to správné.

„Kluci, tohle je přece ideální plácek pro naše domečky. Kousek je řeka, kde si můžeme nabírat vodu, za rohem les, kde budou žaludy, bukvice a houby, a je tu dost místa pro nás pro všechny,“ zvolal Toník.

Lojzík, ten nejmladší z prasátek, zajásal: „Chrochro, já bych chtěl domek ze slámy. Bude voňavý a rychle hotový.“

„Chrochro, já si svůj dům postavím ze dřeva,“ pravil Pepík, prostřední z bratrů. „Bude to o trochu víc práce, ale na rozdíl od slaměného domku do něj nebude pršet.“

Toník, nejstarší z prasátek, povídá: „Chrochro, já myslím, že nejlepší bude dům z cihel.“

„Kví, kví, ale vždyť to se moc nadřeš a bude ti to dlouho trvat,“ protestovali Lojzík s Pepíkem.

„To nevadí,“ odvětil Toník. „Tatínek přeci říkal, že poctivě odvedená práce se nám vždy vyplatí.“

A tak se prasátka dala do toho. Domek ze slámy byl postavený rychle a Lojzík se mohl rovnou nastěhovat. Jeho bratři tvrdě pracovali, zatímco on už lenořil ve své postýlce.

Dřevěnému domečku ještě chyběla střecha a cihlový nebyl ani v polovině. Pepík se se dřevem ale činil a do dvou dnů stál i jeho dům.

Nejpomaleji pokračovala stavba cihlového domku. Toníkovi to však nevadilo, protože věřil, že se mu poctivá práce vyplatí.

Za několik dní stál i jeho domeček.

Radost z dokončené práce ale prasátkům nevydržela dlouho. Přišel vlkův den! Nejdříve se vydal k domečku ze slámy, kde bydlel Lojzík.

„Prasátko, prasátko, pusť mě dovnitř, chci být tvůj kamarád,“ zkoušel to vlk lstivě. Lojzík ale neoblafnul: „Chrochro, ne, ne, ne, kdo to kdy viděl, aby se vlk kamarádil s prasátkem! Vím, že mě chceš sníst!“

Rozčilený vlk se zhluboka nadechl a foukl. Během chvilky celý domek ze slámy rozfoukal. Naštěstí se Lojzíkovi podařilo utéct. Běžel a volal o pomoc na bratříčka Pepíka, který bydlel vedle.

„Kví, kví, to je nadělení, pomoc, Pepíku, prosím tě, zachraň mě!“ Pepík otevřel dveře svého dřevěného domečku a vzal Lojzíka k sobě. Jenže vlk utíkal za ním a za chvíli už zase stál u dveří. Bušil na ně a volal: „Vrrr, tak vy mě dál nepustíte? No jak myslíte, stejně se mi neschováte!“

Opět se nadechl a začal foukat. Po chvíli se i dřevěný domeček začal hýbat. Vlk foukal ještě chvilinku a domeček se sesypal stejně jako ten ze slámy. Obě vyděšená prasátka běžela za Toníkem, nejstarším bratříčkem, a volala: „Bráško, pomoc, je tu vlk, zbořil naše domečky a chce si na nás pochutnat!“

„Chrochro, poběžte rychle dovnitř! Nebojte se, tady jste v bezpečí. Na cihlový dům si nepřijde,“ uklidňoval je Toník.

A měl pravdu! Za chvíli už stál vlk pod okny, foukal a foukal, ale domeček se ani nepohnul.

Když viděl, že tudy cesta nevede, rozeběhl se a vší silou narazil do zdi. Ale taky nic! Důkladně vybudované stavení se ani neotřásl. Rozhodl se tedy, že se do domku dostane komínem. Vylezl na střechu a začal se soukat dovnitř. Ale jakmile Toník zaslechl podivné zvuky, hned věděl, co vlk chystá. Honem roztopil oheň v kamnech. Žár z komína byl tak silný, že vlk okamžitě ucukl – cítil, jak se mu na ocase škvaří chlupy, a bolestí zavyl: „Auuu, to pálí!“ Potom rychle pelášil pryč. Všechna chuť na prasátka ho na hodně dlouho přešla. Vlka to naučilo a už se tam nikdy neukázal.

Lojzík s Pepíkem poděkovali Toníkovi za záchranu a ten jim nabídl, aby se na nějaký čas nastěhovali k němu, než si taky postaví poctivé cihlové domečky, ve kterých budou v bezpečí.